

gaa i det lange Løb, og vi maa nu regne med langt Sigt, ogsaa hvad disse Spørgsmaal angaar.

Jeg skal endnu gøre en Bemærkning i Tilslutning til en anden Udtalelse, Venstres ærede Ordfører i Gaar fremsatte. Den ærede Ordfører omtalte Spørgsmaalet om den dyriske Produktion paa en meget berettiget og saglig Maade. Jeg mener, at disse alvorlige Spørgsmaal bør behandles sagligt og ikke politisk. I de Egne, hvor jeg hører hjemme, nytter det i hvert Fald ikke at behandle dem politisk, der tager man haandfast paa dem, fordi man forstaar, hvor stor Betydning de har. Venstres ærede Ordfører sagde i Gaar, at man maatte betænke, hvad det vilde betyde for hele Landets Ernæringsforhold baade med Hensyn til Smør, Flæsk og Kød, dersom man vedblev at gaa bort fra den dyriske Produktion i det danske Landbrug. Jeg kan ikke se andet end, at det vilde have lige saa stor Betydning, om man sagde: Vi vil fremhjelpe den dyriske Produktion. Men det kan ikke ske paa anden Maade end ved at skaffe Foderkorn til Veje. Man maa sige til baade det lille og det store Landbrug: Vi skal hjælpe jer, saa godt vi kan. Kan vi opretholde den dyriske Produktion, vil der sikkert paa det Omraade kunne ske lige saa stor Vareudveksling med Udlandet som ved Hjælp af Korn. Men ved Magtmidler at tvinge Landbruget til at gaa bort fra dyrisk Produktion tror jeg er det, der vil hævne sig stærkest i det lange Løb. Man staar her overfor Forhold, der ikke kan rettes teoretisk, men kun ad praktisk Vej, og den eneste praktiske Vej er ved Tilførsel af Kalk og Gødning at udnytte Jorden i stor Udstrækning, saa at Føldudbyttet bliver rigere, og dette har netop været Landbrugets Styrke. Da jeg begyndte som Husmand, havde jeg Jord, som ikke gav 3 Fold, men da jeg afhændede den, kunde jeg høste omkring 9—10 Fold, og hvorfor? Fordi jeg gennem 15 til 20 Aars Arbejde Aar for Aar havde kunnet tilføre Jorden saa meget Gødningsstof, at Føldudbyttet kunde stige. Derfor siger jeg — og jeg taler her ikke ud af andet end af min egen Erfaring og af, hvad jeg ser hos mine Standsfæller og ogsaa Lidelsesfæller — at de paagældende nu maa gaa nedad, medens de i den Tid, jeg stod i Arbejdet, kunde komme opad, fordi de da kunde raade over de Midler, der var nødvendige for at fremme baade Føldudbyttet og den større dyriske Produktion.

Jeg vil derfor henstille til den højt-ærede Minister at have sin Opmærksomhed

henvendt paa at skaffe saa meget Korn til Veje, at de paagældende kan blive sat i Stand til at lægge saa meget Vaarsæd som muligt. Mange har trods al Sparsommelighed og til Trods for, at de i Vinter ikke har givet deres Heste en eneste Kærne og nu har dem i en saa forfærdelig Kondition, som vi i mange Aar ikke har set dem i, dog ikke Saasæd, og man kan da ikke forlange af dem, at de skal besaa 45 pCt. af deres Areal. Man maa sørge for at forstærke dem med saa megen Saasæd som muligt. Det er efter min Mening den eneste Maade, hvorpaa man er i Stand til at hjælpe det danske Landbrug under disse vanskelige Forhold. Det er ogsaa den eneste Maade, hvorpaa man kan bidrage til at støtte vort Folks Ernæring saaledes, som det er nødvendigt, og gøre det muligt for Landbruget, som ene er i Stand dertil, at frembringe de Ombytningsværdier, der ikke alene er af Betydning for det selv men ogsaa for den danske Handel, Industri og Haandværk.

Formanden: Folketingsmanden for Hjørring Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Siden jeg havde Ordet i Gaar, er der blevet omdelt sidste Hæfte af Statistiske Efterretninger. Jeg ser deraf, at jeg har anført et fejlt Tal i min Tale. Jeg vil gerne rette det overfor det høje Ting. Det angik Svinebestandens Størrelse. Jeg nævnedes, at der ved Tællingen i Februar var 700,000 Stykker. Men det er ikke rigtigt. Dette Tal passer nærmere for Tællingen den 5. December 1917, da Tallet var 789,000. Ved Tællingen den 5. Februar var der kun 513,000. Man er nu saa langt nede med Svinetallet, som man ikke har været siden 1876, da der var 503,000.

Maa jeg med det samme i Anledning af den sidste ærede Talers Ytringer sige, at jeg forstod paa ham, at de Tal, jeg havde nævnt, forekom ham vel høje. Jeg forsømte maaske i Gaar at oplyse, at Tallene var hkg pr. ha. Det ærede Medlem mente vel, at det var 100 kg pr. Td. Land. Maa jeg ogsaa i Anledning af det ærede Medlems Udtalelser sige, at man maa vel lægge Mærke til, at ikke blot er Jordværdien et erfaringsmæssigt uretfærdigt Grundlag; men Jordværdigrundlaget — og det er det gale ved det — tager intet Hensyn til Driftsformen. Jordværdigrundlaget tager lige meget fra Gaarde med en stor Besætning, der bruger forholdsvis meget af deres Areal